Annus XVI - Vol. XVI 15 Octobris 1924 Num. 10

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Constitutio Apostolica, p. 385. - Litterae Apostolicae, p. 392. - Epistolae, p. 393.

Acta SS. Congregationum: *S. Congregatio Consistorialis:* Provisio Ecclesiarum, p. 396. - *S. Congregatio Concilii:* I. Rapollen. Servitii choralis, p. 397. II. Forolivien. Praecedentiae, p. 400. - *S. Congregatio de Religiosis:* Instrucción sobre la clausura, p. 404. - *S. Congregatio de Propaganda Fide:* Nominatio, p. 409. - *S. C. Rituum:* Savonen. Introductionis Causae S. D. Mariae Iosephae Rossello, p. 409.

Diarium Romanae Curiae: S. Congregazione del Concilio: Avviso. - Segreteria di Stato: Nomine, onorificenze. - Maggiordomato: Nomine. - Necrologio, p. 414-416.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MCMXXIV

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, Lib. 18 — Extra Italiam, *Frs.* 24
Unius fasciculi, Lib. 2 —

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1909 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVI, n. 10 - 15 Octobris 1924)

ACTA PII PP. XI

Constitutio Apostolica

PAG.

Umbraticum remotamque. - Statuta Ordinis Cartusiensis, ad normam Codicis revisa, definitive approbantur. - *8 iulii 1924* . 385

Litterae Apostolicae

Ex hac. - A vicariatu apostolico Laosiensi selungitur pars territorii addenda vicariatui apostolico de Cambogia. - *8 augusti 1924* 392

Epistolae

I. *Cum ad Nos.* - Ad R. P. D. Theotonium Emmanuelem Ribeiro Vieira de Castro, episcopum Sancti Thomae de Meliapor, quintum ac vicesimum episcopatus annum acturum. - *2 augusti 1924* . . . 393

II. *Quam dis.* - Ad egregium virum Henricum Steiger, praesidem Consilii Hannoverensis Conventui tertio ac sexagesimo catholicorum e Germania apparando. - *10 augusti 1924* 394

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

Provisio Ecclesiarum 396

S. CONGREGATIO CONCILII

PAG.

I. *Rapollen.* - Servitii choralis. - *9 iulii 1921* 397

II. *Forolivien.* - Praecedentiae. - *10 februarii* et *9 iunii 1923* 400

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

Instrucción sobre la clausura de las monjas de votos solemnes. - *6 februarii 1924* . 404

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

Nominatio 409

S. CONGREGATIO RITUUM

Savonen. - Introductionis Causae beatificationis et canonizationis Servae Dei Mariae Iosephae Rossello, Tertii Ordinis S. Francisci, Fundatricis Instituti Filiarum a misericordia. - *23 iulii 1924* 409

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione del Concilio: Avviso. . 414

II. Segreteria di Stato: *Nomine, onorificenze* 414

III. Maggiordomato di Sua Santità: *Nomine* 416

IV. Necrologio 416

Annus XVI - Vol. XVI 15 Octobris 1924 Num. 10

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

CONSTITUTIO APOSTOLICA

STATUTA ORDINIS CARTUSIENSIS, AD NORMAM CODICIS REVISA, DEFINITIVE APPROBANTUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Umbratilem remotamque a mundi strepitu dementiisque vitam quotquot ex instituto suo ita traducunt, ut non modo divina mysteria aeternasque veritates omni acie contemplentur, et, precibus Deo enixe ac continenter adhibitis, florere eius regnum cotidieque latius propagari postulent, sed etiam non tam suas quam ceterorum culpas, per praescriptam sibi aut voluntariam animi corporisque castigationem, luant atque expient, dicendi profecto ii sunt optimam partem, ut Maria e Bethania, elegisse. Nulla enim alia perfectior possit condicio ac lex vivendi hominibus proponi, quam, vocante utique Domino, capiant atque amplectantur; arctissimâ autem cum Deo coniunctione atque interiore sanctitate eorum, qui solitariam vitam in claustris silentio degunt, ea copiose laus sanctitatis alitur, quam immaculata Christi Iesu Sponsa conspiciendam omnibus praebet atque imitandam. Nec mirari licet si ecclesiastici superiorum aetatum scriptores, ut virtutem atque efficientiam, quae in eorundem religiosorum viro-

rum precibus inesset, explanando efferrent, eo usque progressi sunt, ut illas cum Moysi precibus compararent, rem commemorando notissimam: scilicet, cum Iosue in planitie proelium cum Amalecitis commisisset, et pro populi sui victoria oraret obsecraretque Deum Moyses in proximi montis cacumine, factum esse, ut, quoad hic tollebat ad caelum manus, Israelitae vincerent; si quando, contra, manus ob lassitudinem demisisset, tum Amalecitae Israelitas superarent; quamobrem Aaron et Hur hinc inde Moysi lacertos sustinuisse, donec Iosue superior e pugna discessit. Quo quidem exemplo eorum, quos memoravimus, religiosorum Sodalium preces aptissime sane significantur, utpote quae tum augusto altaris sacrificio, tum paenitentiae exercitio, tamquam duobus adminiculis, nitantur, quorum alterum quodammodo exprimit Aaron, alterum Hur refert. Sollemne est enim ac quasi praecipuum solitariis eiusmodi hominibus, quemadmodum supra diximus, ut, munere veluti publico, victimas se placationisque hostias, pro sua proximorumque salute, Deo praebeant ac devoveant. – Propterea in Ecclesia, inde a remotiore aetate, invaluit passim increbruitque perfectissimum hoc vivendi genus idemque universo christiano nomini, supra quam cuiquam credibile est, utile ac fructuosum. Nam, si « ascetas » praetereamus, qui, ab ipsis religionis nostrae primordiis, etsi domi suae, tam austere vivere consueverant, ut a Cypriano « illustrior portio gregis Christi » haberentur, constat, cum satis multi ex fidelibus Aegyptiis, idcirco quod christiani, Decio imperatore, vexabantur, in desertam Aegypti regionem confugissent, animadvertissentque plurimum solitariam eiusmodi vitam ad perfectionem adipiscendam valere, in incepto eos, vel post datam Ecclesiae pacem, perstitisse: atque ex anachoretis istis, quorum numerus tam ingens erat, ut tot in desertis degere dicerentur quot in urbibus cives, perrexisse alios procul ab omni hominum consortione vivere, alios, Antonio auctore, convenire in lauras coepisse. Hinc sensim ortum vitae communis, certis quibusdam legibus temperatae atque ordinatae, institutum; quod, celeriter per universas Orientis regiones propagatum, Italiam deinde, Gallias et proconsularem

Africam, coenobiis ubique exstructis, pervasit. Quod quidem institutum, cum totum in eo positum esset, ut monachi, in cellae quisque suae recessu, ab omni exteriore ministerio alieni ac vacui, ad caelestia unice intenderent animum, mirum quantum christianae societati profuit; neque enim eius temporis clerus ac populus poterat non intueri in exemplum, maximo cum emolumento, homines, qui, caritate Christi ad perfectissima atque asperrima quaeque rapti, interiorem et occultam, quam ipse in Nazarethana domo duxerat, vitam imitarentur, et ea, quae deessent, passionum eius, quasi hostiae Deo devotae, adimplerent. At quidem absolutissimum vitae contemplativae, quam vocant, institutum, procedente tempore, aliquantum deferbuit ac resedit. Etenim, quamvis monachi a procuratione animarum ceterisque externis ministeriis refugerent, sensim gradatimque contigit, ut cum divinarum rerum commentatione ac contemplatione actionem vitae coniungerent. Visum enim sibi est, aut sacerdotum imparem necessitatibus operam – ut enixe postulabant Episcopi – suppleri debere, aut de populari institutione, quam Carolus Magnus provehebat, curam suscipi atque agi oportere; huc praeterea accedit, quod e perturbatis passim per eas aetates rebus nonnihil forte coenobia detrimenti ceperant ac languoris. Ecclesiae igitur vehementer intererat, sanctissimum vitae genus, quod per tot saecula incolume in coenobiis exstiterat, sic in pristinum restitui, ut numquam deforent, cuiusvis curae expertes, deprecatores, qui, perpetuo divinae misericordiae instantes, e caelo in homines, suae neglegentiores salutis, omne genus beneficia derivarent. Iamvero benignissimus Deus, qui Ecclesiae suae necessitatibus commodisque prospicere nullo non tempore consuevit, Brunonem, virum insigni sanctimonia, delegit, qui vitam contemplativam ad nativae integritatis laudem revocaret. Qua de causa is Cartusiensem Ordinem condidit, quem suo penitus imbuit spiritu iisque munivit legibus, quae Sodales ad emetiundam celeriter interioris sanctitatis asperrimaeque paenitentiae viam, quavis remota externi ministerii officiique perfunctione, efficaciter permoverent, itemque ad perseverandum, animis nunquam remissis,

in eadem vitae severitate atque asperitate stimularent. Atque in comperto est, Conditoris sui Patrisque Legiferi spiritum Cartusienses ita, novem paene saeculorum decursu, retinuisse, ut, contra atque aliis Sodalitatibus contigit, nullâ Ordo, tam diuturno temporis spatio, emendatione seu, ut aiunt, reformatione indiguerit. Cui autem admirationem viri isti non moveant, qui, ab societate hominum seiuncti prorsus in omnem vitam ac segregati, ut aeternam eorum salutem occulto quodam tacitoque apostolatu tueantur, in cellae quisque suae solitudine sic degunt, ut illinc nulla de causa, nullam ob necessitatem, nullo anni tempore discedant? Iidem vero, statis per diem noctemque horis, in Aedem sacram conveniunt, non ut, more ceterorum Ordinum, psallant, sed ut « viva et rotunda voce » divinum officium, nullo instrumentorum succentu et ad vetustissimos suorum codicum gregorianos concentus, totum atque integrum concinant: quos quidem Sodales piissimos, ita Deum pro Ecclesia hominumque emendatione inclamantes, cur misericors Deus voti compotes non efficiat? Quemadmodum igitur Brunoni decessoris Nostri Urbani II existimatio ac benevolentia non defuit, qui, doctissimo sanctissimoque viro in scholis Rhemensibus magistro usus, eum postea Pontifex consiliarium adscivit atque adhibuit, sic Ordo Cartusiensium, qui simplicitate praeterea ac sancta quadam rusticitate vitae commendaretur, peculiari Apostolicae Sedis gratia fruitus continenter est. Neque minore Nosmet Cartusienses Sodales caritate prosequimur, neque minus cupimus saluberrimum eiusmodi institutum provehi latius atque amplificari. Etenim, si unquam alias tales in Ecclesia Dei esse anachoretas oportuit, at potissimum hodie esse ac vigere oportet, quando tot cernimus christianos, caelestium rerum commentatione posthabita, immo etiam omni aeternae salutis cogitatione deposita, terrenas opes voluptatesque corporis effrenate persequi atque ethnicos mores, Evangelio omnino adversos, induere et privatim publiceque exhibere. Atque sunt fortasse qui adhuc censeant, virtutes, quae iniuriâ passivae nuncupantur, dudum obsolevisse et pro vetere claustrorum disciplina latiorem liberalioremque substituendam

esse virtutum activarum exercitationem: quae quidem opinio – quam immortalis memoriae decessor Noster Leo XIII in Epistula *Testem benevolentiae*, die XXII mensis ianuarii an. MDCCCXCIX data, refutando ac diluendo reprobavit – nemo non videt quam sit christianae perfectionis doctrinae atque usui probrosa et exitialis. Facile, ceteroqui, intellegitur, multo plus ad Ecclesiae incrementa et humani generis salutem conferre eos, qui assiduo precum macerationumque officio funguntur, quam qui dominicum agrum laborando excolunt; divinarum enim gratiarum copiam nisi in agrum irrigandum illi e caelo deducerent, iam evangelici operarii sane tenuiores e labore suo fructus perciperent. Quantum autem spei exspectationisque Sodales Cartusienses de se Nobis commoveant, dicere vix attinet; siquidem, cum legi Ordinis propriae non tam accurate quam generoso quodam animi impetu pareant, eiusdemque observatio legis facile ad altiorem sanctitatem animos conformet, fieri nequaquam potest, quin religiosi ii viri apud miserentissimum Deum validi pro populo christiano deprecatores fiant atque exsistant. Eiusmodi sane Statuta, quibus Ordo Cartusiensium regitur, digna decessori Nostro Innocentio XI visa sunt, quae « Apostolici muniminis patrocinio » roborarentur: Constitutione enim Apostolica *Iniunctum Nobis*, die XXVII mensis martii an. MDCLXXXVIII data, Statuta, quae memoravimus, specifico modo, ut aiunt, approbavit. In qua quidem Constitutione legimus ampla a decessore eodem Nostro tributa Cartusiensibus viris praeconia, quae eo maiorem habent gravitatem, quod a Pontifice ob sanctissimam vitam inlustri profecta sunt: qui quidem scribere non dubitavit, Romanos Pontifices decessores suos eundem Ordinem « velut arborem bonam in agro militantis Ecclesiae dextera Domini plantatam, ac fructus uberes iustitiae iugiter producentem merito » appellasse, et se « Ordinem praedictum, et illius personas non cessantes in rerum divinarum contemplatione sublimium Domino famulari, in visceribus » gerere « caritatis ». Cum vero eadem Statuta ad Codicem iuris canonici accommodari iam nunc oporteret, quibus Sodalibus Cartusiensibus ius esset coeundi, ii in Capitulum Gene-

rale convenerunt, ut rem conlatis consiliis perficerent. Atque optime quidem perfecere, iis praeterea abrogatis legis capitibus moribusque usu inductis, quae, incolumi prorsus vitae instituto, obsoleverant aut temporibus iam non congruere visa sunt, additisque, contra, nonnullis Capitulorum Generalium praescriptis. Quam equidem legem, latino sermone conscriptam, atque ita, ut diximus, emendatam ac recognitam, prouti aequum erat, Sacrae Congregationi religiosorum Sodalium negotiis praepositae perpendendam detulimus. Eius autem tenor hic est qui sequitur, videlicet:

STATUTA
ORDINIS CARTUSIENSIS
etc.

Incipit Prologus
in Statuta Ordinis Cartusiensis

Ad Dei laudem subditorumque omnium communem salutem et pacem et observantiae regularis augmentum, ... *et quae sunt reliqua.*

Cum autem Minister Generalis Ordinis Cartusiensis et omnes, qui iure suo in Capitulum Generale convenerant, a Nobis demisse efflagitassent, ut Statuta, quae in Constitutionem Apostolicam supra inseruimus atque inclusimus, apostolica auctoritate adprobaremus, eorum Nos votis concedere atque obsecundare perlibenter deliberavimus. Itaque Statuta Ordinis Cartusiensis, ut, correcta atque emendata, supra referuntur, auctoritate Nostra apostolica approbamus et confirmamus, iisdemque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus, et omnes ac singulos defectus, si qui in ea inciderint, supplemus ac sanamus. Novimus profecto, Cartusienses Sodales nulla egere hortatione Nostra, ut legem sibi datam, quemadmodum antehac observarunt constanter ac fideliter, sic in posterum, summo animorum ardore,

sequantur. At tamen, ut stimulos iis admoveamus ac peculiarem alteram paternae benevolentiae in eos Nostrae significationem edamus, per has Nostras Litteras in perpetuum concedimus, ut quotannis, die octavo mensis iulii, quo die, ipsis sane memorabili, Ordinis Statuta ab Apostolica Sede denuo adprobata sunt, omnes ex Ordine Cartusiensi Sodales, qui suam cuiusque ecclesiam inviserint aliisque usitatis condicionibus satisfecerint, plenam admissorum suorum veniam lucrari in Domino queant.

Haec mandamus, decernentes, praesentes Litteras, et Statuta in eas inserta atque inclusa, firma, valida atque efficacia semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque, ad quos spectant aut in posterum spectare poterunt, nunc et pro tempore amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuslibet, etiam speciali atque individua mentione dignis. Volumus autem, ut harum Litterarum exemplis atque excerptis, etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die VIII mensis iulii anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

P. CARD. GASPARRI
a Secretis Status

C. CARD. LAURENTI
S. Congreg. de Religiosis Praefectus

Dominicus Jorio, *Protonotarius Apostolicus.*
Vincentius Bianchi-Cagliesi, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. Apostolica vol. XXX, n. 16.

LITTERAE APOSTOLICAE

A VICARIATU APOSTOLICO LAOSIENSI SEIUNGITUR PARS TERRITORII ADDENDA VICARIATUI APOSTOLICO DE CAMBOGIA.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Ex hac Divi Petri Principis Apostolorum cathedra, quam divinitus obtinemus, tamquam sublimi e specula, in omnes vel longo terrarum marisque tractu seiunctas regiones ab hoc christianae fidei centro, mentis Nostrae oculos convertimus, et quae rei sacrae procurationi melius conducant et in catholici nominis incrementum bene vertant, sollicito studio decernere maturamus. Iamvero, cum venerabilis frater Angelus Maria Gouin, Episcopus titularis Orcistien. et Vicarius Apostolicus Laosiensis, Nobis proposuerit, ut ob nimiam amplitudinem aliquantulum coarctaretur suae iurisdictionis territorium, et venerabilis frater Henricus Lecroart, Episcopus titularis Anchialen., Visitator Apostolicus Indosinensis regionis, hanc propositionem enixe commendaverit, Nos, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, memorati Vicarii Apostolici precibus adnuendum esse existimavimus. Quae cum ita sint, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, a vicariatu apostolico Laosiensi seiungimus partem, quae constituitur a provincia civili de *Stung-Treng*, quaeque manet sub iurisdictione civili Regni de Cambogia, eamque, sic seiunctam sive dismembratam, unimus vicariatui apostolico de Cambogia.

Haec edicimus, mandamus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VIII mensis augusti, anni MCMXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD R. P. D. THEOTONIUM EMMANUELEM RIBEIRO VIEIRA DE CASTRO, EPISCOPUM SANCTI THOMAE DE MELIAPOR, QUINTUM AC VICESIMUM EPISCOPATUS ANNUM ACTURUM.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Cum ad Nos nuper allatum sit, acturum te proxime fore quintum ac vicesimum ab inito episcopatu annum, nolumus hanc eventi faustitatem praeterire, quin tuam tuorumque laetitiam participando augeamus. Te enim de Ecclesia Dei, hoc haud mediocri temporis intervallo, praeclare meritum esse, non ignoramus; ac praecipue operam dilaudamus a te sollerter studioseque in eo collocatam, ut sacras Lusitanas Missiones proveheres, quas iam diu moderaris. Praeconia autem Nostra non dubitamus quin ipsum Christi Pastorum Principis praeconium sit aliquando consecuturum; eiusmodi enim apostolatus, omnium quidem gravissimus, si quis curaverit ut optimos prosperrimosque habeat successus, is profecto sibi Christi Iesu amorem et remunerationem comparabit, cui nihil possit esse gratius, quam ut infideles ad cognitionem evangelicae veritatis ad aeternamque salutem perducantur. Merito igitur bene gestam dioecesis sacrarumque Missionum gubernationem tibi, venerabilis frater, gratulamur; simulque a Deo flagitamus ut quintum ac vicesimum tibi fortunet episcopatus natalem. Ex quo quidem benevolentiae Nostrae testimonio atque ex publicis, quas grex tuus editurus sine dubitatione est, grati animi significationibus volumus capias cum praeteritorum solacia laborum, tum incitamenta ad perseverandum in laboribus istis tuis, animarum conversioni ac tuitioni sane utilissimis. Ut autem natalis qui properat adesse clero populoque tibi commisso haud parva spiritualis vitae incrementa afferat, damus, ut, eo ipso die, adstantibus pontificali Sacro auctoritate Nostra Nostroque nomine benedicas, plena iis proposita admissorum venia, usitatis condicionibus lucranda. Caelestis interea mercedis auspicem, paternaeque caritatis Nostrae testem, tibi, venerabilis frater, et universo clero populoque tuo apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die II mensis augusti, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

II

AD EGREGIUM VIRUM HENRICUM STEIGER, PRAESIDEM CONSILII HANNOVERENSIS CONVENTUI LXIII CATHOLICORUM E GERMANIA APPARANDO.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Quam die quinto ac vicesimo superioris mensis ad Nos officiosissimam dederas epistulam, cum rem ea nuntiaret et cognitu pergratam et factu utilissimam, non sine magna animi voluptate perlegimus. Scribebas enim, annuum catholicorum e Germania Conventum tertium et sexagesimum, utpote quem Hannoveram hoc anno convocari decretum esset, a vobis, auspice et duce Episcopo vestro Hildesiensi, apparari. Apparaturos autem vos esse ea, qua soletis, accuratione summa, ut, quemadmodum celebrati ante congressus, prosperrime succedat, pro certo equidem Nosmet habemus, habebuntque praeterea omnes, quicumque miram in re catholica tuenda sagaciam perseverantiamque vestram agnoscunt. In quo quidem pro sanctissimis rebus propugnandi studio Nobis utique videtur perillustris ille civis vester Ludovicus Windthorst, exemplo ipse suo et quasi vobis relicta magni sui spiritus hereditate, vos in futurum confirmasse. Nec a deligenda urbe Hannovera, ubi eiusmodi Conventus haberetur, ea vos cogitatio detinuit, cum multo plures prae vobis acatholicos homines et in urbe et in dioecesi numerari, tum hospitia coëuntibus fortasse non tot istic suppetitura esse quot patere oporteret. Hisce quidem e difficultatibus crescat vobis, hortamur, animus atque exspectatio optimorum fructuum; quando enim homines, quicquid in potestate ipsorum sua fuit, pia mente ac libenter actuoseque praestiterunt, iam ea, quae forte desint, benignissimus Deus actione sua supplere consuevit. Laetandum, ceteroqui, Nobis esse videmus, proximi Conventus notam fore peculiarem ac propriam, ut iis potissimum constet catholicis viris, qui in « Diaspora » versantur pretiosumque fidei suae bonum habent maioribus obiectum propositumque periculis. Unde planum est consequi, ut iidem, e contionibus, quas audituri sunt, peritissimorum oratorum, remedia illa altius perspiciant atque adhibere firmius decernant, qualia Nos ut singulis hominibus sanandis societatique reparandae adhiberentur, paulo post initum Pontificatum, universitatem Episcoporum, cleri ac fidelium vehementer monuimus. Quotquot autem istic, eventi causâ pulcherrimi, confluent, nonne ii, magno cum emolumento, suis veluti oculis spectabunt quae quantaque, postre-

mis hisce annis, ad cultus divini incrementum, ad religionis tuitionem operumque caritatis amplificationem catholici Hannoverenses egerint? Ad sepulcrum vero illius immortalis memoriae viri, quem supra nominavimus, nonne, res eius gestas secum reputando, condiscent, quo studio quibusque armis proelia Domini proelientur in iisque victoriam adipiscantur? Cum laetis igitur ominibus exspectatissimus iste adveniat catholicorum e tota Germania Conventus, quem prospicimus, cum tractandarum gravitate rerum, tum publicarum utilitatum ubertate ac copia, inferiorem nullo pacto fore, quam ii duo ac sexaginta fuere, qui antecesserunt, celeberrimi Congressus. Catholico autem nomini, qua late patet, exemplo ac documento exsistet, uti antehac, non modo arctissima illa vestra quam sollemniter affirmare soletis cum Apostolica Sede coniunctionem, sed etiam ac praecipue communis omnium vestrum ut fidei constantia ac stabilitas, sic testificatio incitatioque caritatis: quibus vos virtutibus cotidie aptiores efficiemini ad medendum malis omne genus, unde patria vestra conflictatur atque angitur. Interea, quo congressionem ineatis feliciter feliciusque absolvatis, *emittat Dominus sapientiam de sede magnitudinis suae, ut vobiscum sit et vobiscum laboret;* divinum autem eiusmodi praesidium conciliet paternamque significet benevolentiam Nostram apostolica benedictio, quam tibi, dilecte fili, Consilii istius sociis atque iis universis qui Hannoveram congregabuntur, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die X mensis augusti, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssm̃us Dn̄us Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

29 aprilis 1924. — Cathedrali Ecclesiae Soanensi-Pitilianensi, cum Ecclesia cathedrali Grossetana ad personam unitae, praefecit R. P. D. Gustavum Matteoni, Episcopum Grossetanum, qui posthac Episcopus Grossetanus et Soanensis-Pitilianensis appellabitur.

4 iulii. — Cathedrali nuper erectae Ecclesiae Sorocabensi (in Brasilia), R. D. Iosephum Carolum Aguirre, parochum civitatis *Bragança*, in archidioecesi Sancti Pauli.

12 augusti. — Cathedrali Ecclesiae Hamiltonensi, R. P. D. Iosephum Thomam Mac Nally, hactenus Episcopum Calgariensem.

1 septembris. — Titulari episcopali Ecclesiae Thebanae in Aegypto, R. D. Gulielmum Burger, parochum ad S. Urbani Friburgi, quem constituit Auxiliarem R. P. D. Caroli Fritz, Archiepiscopi Friburgensis.

30 septembris. — Cathedrali Ecclesiae Premisliensi ritus latini, R. P. D. Anatolium Nowak, hactenus Episcopum titularem Irenopolitanum.

— Cathedrali Ecclesiae Herbipolensi, R. D. Mathiam Ehrenfried, in Collegio Theologico Eistettensi doctorem decurialem.

1 octobris. — Cathedrali Ecclesiae Larinensi, R. D. Odonem Bernacchia, canonicum cathedralis Fanensis.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

I

RAPOLLEN.

SERVITII CHORALIS

9 iulii 1921

SPECIES FACTI — R. D. canonicus theologus cathedralis Rapollensis, de sui Ordinarii licentia, nominatus fuit professor iuris canonici ac theologiae moralis in Seminario regionali Melphictensi, ubi etiam alumni Seminarii Rapollensis de iure et de facto admittuntur. Idem canonicus in memorato Seminario regionali, praeter hospitium et victum, annuum quoque stipendium recipit.

Quum vero inter dictum canonicum theologum et Capitulum Rapollense exorta sit quaestio, an ipse teneatur suis expensis substitutum constituere ad lectiones scripturales in ecclesia cathedrali legendas, ipse Episcopus Rapollensis sequens dubium huic S. Congregationi dirimendum proposuit: « Utrum canonicus theologus ecclesiae cathedralis, qui, de Epi« scopi sui licentia, *abest a dioecesi* ut in Seminario regionali (regionis « nempe ad quam pertinet dioecesis) theologiam, *stipendium accepturus*, « doceat, ab onere lectionis theologalis relevetur; an ad eam habendam « per substitutum teneatur ».

VOTUM CONSULTORIS. — Praescindendo ab omnibus quaestionibus, quae antiquo iure fiebant, quaeque inveniri possunt optime pertractatae apud Benedictum XIV, *de Synodo*, lib. XIII, c. 9, n. 17 seqq.; apud Gennari, *Monitore eccl.*, 1900-01, pag. 115 seqq., et in folio causae in Casalen., *Praebendae theolog.* apud hanc S. Congregationem actae die 26 iunii 1847: nunc quoad quaestionem hanc in Codice habemus canonem 400, § 3, ubi dicitur: « Episcopus gravi de causa potest canonico theologo committere « ut, loco lectionum in ecclesia, sacras disciplinas in Seminario doceat »; et can. 420, § 1, n. 2, ubi habetur: « Ita excusantur a choro ut percipiant fru« ctus praebendae ac distributiones quotidianas ... 2° Canonicus theologus « singulis diebus, quibus suo munere fungitur ». Praeter hos iuris textus, qui directo respiciunt canonicum theologum, habemus etiam can. 421, § 1, qui indirecto materiam hanc attingit, et in quo statuitur: « Excusantur a choro,

« sed percipiunt praebendae fructus dumtaxat, non autem distributiones:
« 1° Qui de licentia Ordinarii loci *publice* docent in scholis ab Ecclesia reco-
« gnitis sacram theologiam aut ius canonicum ».

His autem positis textibus iuris, argumentari posse mihi videor hoc modo: Canonicus theologus, de quo in dubio quaeritur, certe ex illis est, qui excusantur a choro et percipit fructus praebendae (c. 421): docet enim de licentia Ordinarii loci in scholis ab Ecclesia recognitis (in Seminario regionali). – Quaestio esse potest an lucrari etiam possit quotidianas distributiones. Et certe eas lucratur singulis diebus, quibus *suo munere* fungitur (c. 420, § 1, n. 2). – Quaestio igitur ad hoc reducitur, utrum canonicus theologus, docens in Seminario de mandato Episcopi, dicendus est fungi *munere suo*. Porro, supposito praescripto § 3, can. 400, si Episcopus potest, gravi de causa (de qua Episcopus ipse est iudex), theologo committere ut, loco lectionum in ecclesia, sacras disciplinas in Seminario doceat, canonicus, praecepto Episcopi obediens, munere suo fungi certo dicendus est. Lucratur ergo in casu canonicus theologus distributiones etiam quotidianas. Non lucratur tamen nunc, ex praescripto citati canonis 420, § 2, distributiones *inter praesentes* contra ea, quae dicebantur antiquo iure ex responsionibus huius S. Congregationis in Avenionen., oct. 1586; in Oriolen., 12 aug. 1628 et in Barchinonen., 2 iun. 1860, quae correctae sunt in novissimo iure. Praeterea, quum ille, qui munere suo legitime fungitur, non possit dici teneri ad alium sibi substituendum, qui muneri suo satisfaciat, canonicus theologus, qui in casu, ut videmus, munere suo fungitur, ad designandum substitutum teneri nullo modo videtur.

Difficultates autem ad haec opponi possunt, quas imo innuit Episcopus ipse dubium proponens, qui in ipsa propositione in hunc finem, ut puto, duo subpunxit, scilicet: *abest a dioecesi*, ut in Seminario *regionali* doceat; et *stipendium accepturus*.

Prima igitur difficultas ex eo desumitur, quod superius dicta non videantur aptari posse iis, qui ad docendum a dioecesi abesse coguntur. Nam canonicus theologus, etsi excusetur a choro, tenetur tamen lege residentiae. Verum haec mihi videntur properantius dicta. Residentia enim illa obligationis quidem est, si intelligitur de loco, ubi susceptum officium est explendum; sed si intelligatur de residentia in urbe cathedrali vel in loco, ubi constitutum est Capitulum, non videtur mihi dici posse ex obligatione retinenda. Id suadent:

a) Accuratum examen can. 420, § 1, in quo fere omnes, qui dicuntur a choro excusari et lucrari praebendam et distributiones quotidianas supponuntur abesse a civitate, ut ita dicam, capitulari. Cfr. nn. 1, coll. can. 422, §§ 2, 6, 7, 8, 9, 10, 12.

b) Praescriptum can. 421, § 1, nn. 1, 2; nam inter eos, qui excusantur a choro, quia de licentia Ordinarii docent theologiam aut ius canonicum in scholis ab Ecclesia recognitis, et qui dant operam studio earumdem disciplinarum in publicis scholis ab Ecclesia probatis, comprehenduntur certo ii qui haec faciunt extra civitatem capitularem, ut constat ex antiquo iure (cfr. c. 5, X, *de magistris*, V, 5; c. 2 *de privileg.*, V, 7, in 6; Conc. Trid., sess. V, c. 1, *de ref.;* Const. Pii V, *Sanctissimus*, 24 novembris 1564; S. C. C., 31 martii 1607), secundum cuius normam (can. 6, nn. 2, 3) citatus canon est intelligendus.

c) Fictio iuris, quae adesse omnino videtur, secundum quam Seminarium regionale considerari debet tamquam Seminarium dioecesanum, et consequenter ii, qui ibidem degunt ad ibi exercendum aliquod munus, tamquam ii, qui in Seminario dioecesano degunt. – Hanc autem fictionem iure adesse probant ea, quae Pius X, r. m., scripsit et statuit in Constitutione sua *Susceptum*, de regimine Seminarii maioris in Calabris, 25 martii 1914, scilicet: « liceat omnibus Calabriae Ordinariis Seminarium hoc ut suum « habere, illud quum libuerit adire, suos invisere clericos »; et postea: « alumni sacris Ordinibus initientur in oratorio Seminarii; Episcopi vero « in annuis coetibus eum designant qui initiationis sacra per vices obeat » (non proinde Ordinarius loci). Quare, si Seminarium regionale pro singulis Episcopis *suum* est Seminarium, perinde habetur docere in Seminario regionali ac in Seminario dioecesano, iique, qui a suo Episcopo ad docendum in regionale Seminarium mittuntur, dicendi sunt veluti ad docendum missi in Seminarium dioecesanum cum omnibus iuridicis consequentiis quae exinde iure sequuntur.

Altera difficultas ex eo desumi potest, et ex eo desumpta ab Episcopo innuitur, quod scilicet canonicus theologus in casu accipit *stipendium* pro lectionibus in Seminario regionali habendis. – Verum, quidquid sit de antiquo iure (cfr. responsiones huius S. Congregationis in Carthaginien., 11 aprilis 1891 et in Oxomen., 25 iulii 1891, secundum quas canonicus theologus, magisterii munus in Seminario exercens, percipere non valet distributiones chorales pro diebus, quibus docet, si pensionem a Seminario accipiat), nunc ex responsione recentissima *Pontificiae Commissionis ad Codicem interpretandum* videtur mihi proposita difficultas non urgere. Commissioni enim propositum fuerat dubium: Utrum in § 1, n. 1, can. 421: « Qui de licentia Ordinarii loci publice docent in scholis ab Ecclesia reco- « gnitis S. Theologiam aut ius canonicum », etiam comprehendi debeant canonici qui de Ordinarii licentia docent *retributione peculiari pro lectione percepta;* an tantum qui, absque tali retributione, theologiam vel ius susceperint edocendum; cui ipsa die 24 novembris 1920 respondit: « Affirma-

tive ad 1am partem; Negative ad 2am ». Porro haec responsio applicanda mihi videtur etiam canonico theologo docenti; nullum enim video principium iuridicum, quod pro casu proposito militet, non autem pro casu canonici theologi. – Ratio quidem oeconomica dici posset militare pro uno casu et non pro altero; et in hoc consistit, quod responsio Commissionis citata respicit eos, qui lucrantur tantum fructus praebendae, canonicus autem theologus e contra lucratur quoque distributiones quotidianas. Sed haec ratio, quae etiam in linea oeconomica non multum ponderis habet, praesertim si attendamus ad exiguitatem distributionum quotidianarum, quae ordinario vigent in Capitulis, non videtur mihi influere potuisse in responsionem, quae absque dubio nititur potius iuridico fundamento.

Quare, etc.

Resolutio. — Porro in generali S. C. Concilii conventu habito ad Vaticanum die 9 iulii 1921, Emi Patres ad duo concinnata dubia: I. *An canonicus theologus in casu teneatur ponere suis expensis substitutum qui lectiones S. Scripturae habeat ad normam canonis 400*, § 2. Et quatenus negative: II. *An ipse lucretur distributiones quotidianas, in casu;* respondendum censuerunt: Ad I. *Negative*, ad II. *Affirmative.*

Facta autem subinde relatione SSmo Dño Nostro Benedicto PP. XV, in audientia infrascripto S. Congregationis Secretario concessa, Sanctissimus datam resolutionem approbare et confirmare dignatus est.

I. Mori, *Secretarius.*

II

FOROLIVIEN.

PRAECEDENTIAE

Die 10 februarii et 9 iunii 1923

Species facti. — In ecclesia cathedrali Foroliviensi, praeter canonicum parochum eiusdem ecclesiae, adest parochus ecclesiae S. Thomae in S. Mercurialis, qui, vi unionis beneficiorum anno 1611 peractae, est *Primicerius natus* dictae ecclesiae cathedralis. Paroecia S. Mercurialis prima est inter paroecias civitatis, cum ob vetustatem tum ob amplitudinem; complectitur enim fideles numero septem millium, dum paroecia cathedralis recentior est et vix duo millia fidelium numerat.

Ante Codicis iuris canonici promulgationem, ius praecedentiae inter parochos, vi consuetudinis, ex prioritate promotionis ad paroeciam determinabatur, ita ut Episcopus, si quid committendum haberet parochis,

Decani ministerio uteretur. Et hac ratione usque in praesens iure praecedentiae fruebatur actualis Primicerius-parochus, qui Decanus nomine et re habebatur.

Evulgato autem Codice iuris canonici in quo, canone 478, statuitur: « Sicut parochus ecclesiae cathedralis, ita vicarius paroecialis Capituli « cathedralis praecedit omnibus aliis dioecesis parochis aut vicariis. ... », dubium exortum est utrum parocho ecclesiae cathedralis, qui est simplex canonicus, competat in casu ius praecedendi etiam super parocho ecclesiae S. Mercurialis, qui unitam habet dignitatem Primicerii in eadem ecclesia cathedrali. Dubium tamen, uti patet, non respicit functiones capitulares, in quibus ius Primicerii certum apparet, sed functiones mere paroeciales, uti parochorum conventus, funera, processiones, etc., in quibus parochi dumtaxat interveniant.

Canonicus parochus postulat ut applicetur pure et simpliciter praescriptum can. 478: Ordinarius vero petit ut praecedentiae ius adiudicetur parocho S. Mercurialis, qui, uti ipse ait, « è Primicerio nato della Catte- « drale e quindi ha in sè maggior somma di titoli, giacchè se è parroco come « tutti, se è canonico come il parroco della Cattedrale, ha un terzo titolo « che spetta a lui solo come Dignità Capitolare ».

Petitur igitur quid respondendum sit ad propositum dubium:

An ius praecedentiae in collegio parochorum competat canonico-parocho cathedralis, vel canonico Primicerio in casu.

Votum consultoris. — Quaestio de iure praecedentiae inter canonicum-parochum ecclesiae cathedralis Foroliviensis et parochum ecclesiae S. Mercurialis, qui simul est Dignitas seu *Primicerius natus* dictae ecclesiae cathedralis, haud difficulter videtur solvi posse, si opportunae fiant distinctiones et iuris principia probe spectentur. Sane:

1° Ex praescripto can. 478, § 1, parochus ecclesiae cathedralis praecedit omnibus aliis dioecesis parochis. Ratio huius praescripti repetenda est ex dignitate praefatae ecclesiae, cuius nomine, ut patet ex ipsa vocis etymologia, intelligitur ecclesia, in qua *sedes* seu *cathedra* Episcopi exsistit, quaeque proinde merito a canonistis dicitur ecclesia *princeps, omnium ecclesiarum dioecesis matrix, caput ecclesiarum totius dioecesis* (cfr. Frances, *De ecclesia cathedrali*, cap. I; Garcias, *De beneficiis ecclesiasticis*, part. 12, cap. 2, n. 35 ss.; De Luca, *De praeeminent.*, disc. 4, n. 13 ss.; Pallottini, *Collect. omnium conclusionum*, etc., t. VIII, v. *Ecclesia matrix*, nn. 3, 8, 9, 19 ss.).

Praecedentia parocho ecclesiae cathedralis competit *qua parocho*, et quidem in concursu aliorum parochorum *qua talium*, minime vero *semper*

et *absolute* in omnibus conventibus vel functionibus. Unde non repugnat ut interdum alius sacerdos – v. g. rector Seminarii, vel moderator pii sodalitii – praecedat parocho ecclesiae cathedralis, *si* et *quatenus* hic non qua parochus, sed qua persona privata aut simplex sacerdos intersit.

2° Etiam Dignitati Capituli – in casu nostro parocho-Primicerio – competit praecedentia, at *non qua parocho* S. Mercurialis, sed solum *qua Dignitati* seu *Primicerio*. Quare nulla profecto est repugnantia, ut hic *qua talis* iure praecedentiae gaudeat quidem in actibus capitularibus, *qua parochus* autem huiusmodi iure careat. Hinc noviter spectanda et distinguenda est diversitas respectus, quae passim verificatur atque innumeris exemplis confirmari potest.

3° Sedulo notandum, nec iure antiquo (cfr. S. R. C., *Sutrina*, 20 dec. 1603; *Agrigentina*, 2 dec. 1673, etc.; Ferraris, *Bibliotheca*, etc., v. *Canonicus*, art. 7 et 8, v. *Praecedentia*; Bouix, *De Capitulis*, cap. 5, § 1 ss.) nec iure novo statui Dignitates aliis canonicis et presbyteris *semper* atque *universim* praecedere. Codex ius praecedentiae *simpliciter* et *absolute* tribuit tantum: *a*) *Episcopo*, qui in suo territorio praecedit omnibus Archiepiscopis et Episcopis, exceptis Cardinalibus, Legatis Pontificiis et proprio Metropolita (can. 347); *b*) *Vicario* generali, qui praecedit omnibus clericis, non exclusis Dignitatibus et canonicis ecclesiae cathedralis, etiam in choro et actibus capitularibus, nisi clericus charactere episcopali praefulgeat, et Vicarius generalis eodem careat (can. 370, § 1); *c*) *Dignitatibus aliisque charactere episcopali ornatis*, qui praecedunt omnibus Dignitatibus et canonicis in presbyterali tantum ordine constitutis (can. 408, § 1). Id sedulo atque opportune animadvertendum duco, ne quis – uti etiam in casu contigisse apparet – erroneam prorsus interpretationem tribuat can. 468, § 1, atque inde falsa omnino consectaria, contra expressa Codicis praescripta, deducat.

Ad Dignitates et canonicos quod attinet, Codex expressis verbis admittit peculiaria statuta et legitimas consuetudines *circa ius praecedentiae*. « In « eodem Capitulo, *salvis peculiaribus statutis* vel *legitimis consuetudinibus* ... « Dignitates, servato inter se praecedentiae ordine, praecedunt canonicis ... » (can. 408, § 1). Tantum igitur abest, ut repugnet Dignitatem carere iure praecedentiae, uti contendi videtur in actis huius causae, quin, contra, ipsemet legislator statuta forte contraria atque legitimas consuetudines recognoscat.

Quae omnia, saltem implicite, confirmantur canone 415, qui determinat relationes inter parochum ecclesiae cathedralis et Capitulum.

4° Contra applicationem can. 478, § 1, seu in favorem Dignitatis Primicerii, non adest in casu privilegium apostolicum aut speciale statutum vel

consuetudo. Imo ex usu iampridem inducto ius praecedentiae non Primicerio *qua tali*, sed parocho *antiquiori* tribuitur. Etenim Ordinarius Forolivien., in litteris ad haec S. Congreg. die 15 dec. 1921 datis, haec habet: « *La consuetudine vigente sino alla pubblicazione del Codice* era che il par- « roco *decano* precedeva gli altri colleghi, e questa regola di precedenza « *per anzianità* fu recentemente confermata dal Vescovo ... ». Et in litteris item ad hanc S. Congregationem die 13 martii 1923 datis, subdit: « *a*) Che « l'attuale Primicerio Parroco è *il più anziano dei parroci urbani*; *b*) Che « *nella sua qualità di più anziano* presiede le adunanze dei parroci ... ».

Unde ex consuetudine vigente Primicerius, *non qua Dignitas* seu *Primicerius*, sed *qua parochus antiquior*, ceteris parochis hodie praecedit. Quae consuetudo manifeste ostendit, nullam huc usque repertam fuisse repugnantiam nullumque habitum esse inconveniens in eo quod, non Primicerio *qua tali*, sed parocho *antiquiori* praecedentia competat; ideoque praefata consuetudo luculenter evincit, vi iuridica omnino destitui, quae in actis affirmantur, scilicet minus decere, ut praecedentia alteri parocho, potius quam Primicerio, tribuatur.

Dicta consuetudo, si non est immemorabilis vel centenaria, a Codice (can. 5) penitus sublata est; sive autem immemorabilis vel centenaria est, et quidem debitis vestita conditionibus, ad normam eiusdem can. 5 tolerari potest, si Ordinarius existimet prudenter submoveri non posse.

5º Ex dictis liquet conclusio: vel locus est tolerantiae consuetudinis immemorabilis vel centenariae, si revera exsistit, ex qua praecedentiae ius parocho *antiquiori* competat; vel, secus, applicandum est praescriptum can. 478, § 1, ita ut praecedentia ad parochum ecclesiae cathedralis spectet. Cum in actis non clare perficiatur probatio consuetudinis, et potissimum cum nulla demonstretur causa cur in casu prudenter praetensa consuetudo submoveri non possit, ex stylo huius sacri Consilii iam pluries confirmato (cfr. v. g. Zagabrien., 13 nov. 1920; *A. A. S.*, XIII, 46), standum videtur iuri communi Codicis. Quare, etc.

Resolutio. — Porro in plenariis Sacrae Congregationis Concilii comitiis habitis ad Vaticanum die 10 februarii et 9 iunii 1923, omnibus perpensis, Emi Patres proposito ut supra dubio respondendum censuere: *Affirmative* ad primam partem; *negative* ad alteram.

Facta postmodum SSmo Dño Nostro Pio Div. Prov. PP. XI relatione per infrascriptum eiusdem S. Congregationis Subsecretarium, Sanctitas Sua datam resolutionem confirmare et approbare dignata est.

I. Bruno, *Subsecretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

INSTRUCCIÓN

SOBRE LA CLAUSURA DE LAS MONJAS DE VOTOS SOLEMNES

Apenas publicado por esta Sagrada Congregación, con fecha 23 de junio de 1923, el Decreto « acerca de las monjas de Francia y Bélgica », muchos monasterios de aquellas regiones se apresuraron a solicitar la facultad de que las monjas de ellos fuesen admitidas a la profesión de los votos solemnes; y pidieron con insistencia a esta Sagrada Congregación las oportunas instrucciones acerca de la ley de la Clausura Papal, que va aneja a semejante concesión.

Considerando empero la misma Sagrada Congregación que la ley de la Clausura consignada en el Código de Derecho Canónico está tomada del Derecho antiguo, y que, observada desde el tiempo de S. Pio V, fué después reforzada con muchísimas respuestas de las Sagradas Congregaciones e ilustrada con numerosos estudios de los Doctores, juzgó oportuno publicar una Instrucción que pueda servir de norma a todos los monasterios de monjas en que se hacen votos solemnes.

Por lo mismo, después de madura ponderación, la Sagrada Congregación decretó que acerca de la ley de la Clausura Papal se observe lo siguiente:

I. Las monjas en fuerza de su profesión y de la ley eclesiástica contraen le obligación:

a) de permanecer para siempre dentro del recinto de su propio monasterio; de modo que, sin especial indulto de la S. Sede, no pueden salir de él sino en los casos que se mencionan más adelante (can. 601);

b) de no admitir tampoco dentro del mismo recinto a persona alguna de cualquier linaje, condición, sexo o edad, sin licencia de la S. Sede, a no ser que la persona esté exceptuada por el Derecho, como se dice después (can. 600).

Tal es la ley y la obligación de la Clausura Papal, la cual se extiende aun a aquellos monasterios en que el número de las monjas sea cuanto se quiera menguado.

II. El monasterio, pues, junto con los huertos y jardines anejos (can. 597, § 2), debe estar, en lo posible, de tal modo cercado que no se pueda ver desde fuera a las personas de dentro, ni desde dentro a las de fuera (can. 602).

1º Si hay ventanas que den a alguna plaza pública ó a las casas vecinas, o que permitan la comunicación con los de fuera, deben estar provistas de vidrios opacos o de persianas de modo que se impida la vista de una y otra parte.

2º Si, para que las monjas vean el altar, el coro tiene rejillas, éstas deben estar de tal manera dispuestas que los fieles, desde el lugar a ellos reservado, no puedan ver a las mismas monjas.

3º El confesonario debe estar situado de tal modo que el confesor quede fuera de la clausura y las penitentes dentro.

4º El comulgatorio de las monjas ha de estar cerrado, o con puertecilla o con cortina, de suerte que las monjas no puedan ser vistas por los fieles.

5º En la portería del monasterio, en la sacristía y dondequiera que se crea necesario, colóquese un torno en el muro por donde poder pasar las cosas necesarias. No hay inconveniente en que en tales tornos haya un agujerito por el que se pueda ver qué es lo que se pone en el torno.

6º No va comprendida dentro de los límites de la Clausura Papal la iglesia pública, ni su sacristía, a las cuales por tanto no pueden llegarse las monjas sin indulto de la Santa Sede.

III. De dos maneras puede violarse la ley de la Clausura Papal: o por la indebida *salida de las monjas* del recinto del monasterio, bajo cualquier pretexto que se verifique, aunque sea por breve tiempo (can. 601); o por la indebida *entrada de cualquier otra persona*, sin licencia de la Santa Sede.

1º La *salida* del monasterio, sin licencia de la Santa Sede, después de la profesión, sólo se permite a las monjas en caso de iminente peligro de muerte o de otro mal gravísimo. Este peligro, si el tiempo lo consiente, ha de ser reconocido per escrito por el Ordinario del lugar (can. 601).

a) Tales peligros son: los de incendio, inundación, ruina del edificio, los terrores de la guerra, invasión militar y otros semejantes. Pueden también provenir estos peligros de parte de alguna monja, atacada, por ejemplo. de peligrosa demencia o de enfermedad epidémica, en cuyo caso dicha monja debe salir de la clausura para poner a salvo la comunidad. Con todo, si el tiempo lo consiente, el Ordinario del lugar, a petición de las monjas, debe reconocer por escrito el peligro y la suficiencia de la causa para salir de la clausura.

b) Por consiguiente, sin licencia de la Santa Sede, no puede trasladarse una monja de un monasterio a otro, aun de la misma Orden, ni siquiera por poco tiempo; ni salir para hacer una nueva fundación, ni para ejercer el cargo de Abadesa o Superiora o de Maestra de novicias; ni para reponerse en la salud; ni para vigilar las obras de construcción de un nuevo monasterio. Sin embargo la Sagrada Congregación suele conceder estos permisos por justos motivos y prescribiendo las debidas condiciones.

c) Si el monasterio tiene azotea, podran subir a ella las monjas con tal que esté debidamente rodeada de celosías por todas partes.

d) Como quiera que muchísimas veces es necesario que, por el decoro de la casa de Dios, hagan las monjas por sí mismas en la iglesia externa todo cuanto se requiere para que resplandezca siempre en ella la debida limpieza y pulcritud, y principalmente para adornarla convenientemente en las fiestas más solemnes, la Santa Sede concede a los monasterios que lo piden la facultad de que la Superiora designe cuantas religiosas parezcan necesarias, para que puedan salir a la iglesia, cuando esté completamente cerrada y en ella no haya nadie, y llevar a cabo en ella todo lo que concierne al adorno y limpieza de la misma iglesia.

e) Aunque las aspirantes al hábito religioso estan sujetas mientras hacen el postulantado a la ley de la clausura, (can. 450, § 3), pueden sin embargo salir del monasterio libremente y sin licencia de la Santa Sede, cuando acontezca que ellas mismas espontáneamente vuelvan al siglo, o sean despedidas por las Superioras; y lo mismo hay que decir de las novicias o de las profesas de votos temporales, una vez expirado el término de los votos, o cuando fueren legítimamente despedidas.

2º La entrada en el monasterio sin licencia de la Santa Sede, es lícita en virtud del can. 600 a las personas siguientes:

a) Al Ordinario del lugar o al Prelado regular cuando hacen la visita del monasterio, como también a otros Visitadores delegados suyos, les está permitido entrar en la clausura sólo por causa de inspección y con la precaución de ir acompañados por lo menos de un clérigo o religioso de edad madura (can. 600, 1)

b) Así, pues, solamente para hacer la visita *local* es lícito al Visitador penetrar en la clausura. La visita *personal* debe hacerse de fuera de la clausura, a la reja. Ni al Ordinario ni al Superior regular ni al Visitador está permitido entrar dentro de la clausura, por razón del cargo, fuera del acto de la visita.

c) El Ordinario del lugar o su delegado no deben penetrar en la clausura para la exploración que el mismo Ordinario o su delegado ha de hacer antes de la vestición y de una y otra profesión, ni para la elección de Superiora (can. 506 § 2, 552 § 2).

d) Si el Obispo u otro Sacerdote preside la vestición o profesión de las monjas, ni a ellos les es lícito penetrar en la clausura, ni a la postulante o a la profesanda salir de la misma.

e) Al entrar el Visitador en la clausura para hacer la inspección, debe ir acompañado por lo menos de un clérigo o religioso, aun lego, de edad madura, que no se aparte de él por todo el tiempo que permanezca dentro del monasterio.

f) El confesor, o quien haga sus veces, puede, con la debidas cautelas, entrar en la clausura para administrar los Sacramentos a las enfermas o para asistir a las moribundas (can. 600, 2º). Esta facultad atañe al confesor ordinario del monasterio o a quien hace sus veces, a los cuales en fuerza del can. 514 § 2 toca la administración de los Sacramentos y la asistencia a las moribundas en los monasterios de monjas; a falta de ellos puede también entrar en la clausura otro sacerdote.

g) Para oir las confesiones de las enfermas pueden entrar en la clausura, cuantas veces fueren requeridos, no solamente el confesor ordinario, sino también el extraordinario y el adjunto, o cualquier otro confesor llamado por una enferma grave, a tenor de lo que se dice en el can. 523.

h) Las cautelas que se deben guardar *para la administración de la Comunión* se hallan consignadas en el Decreto de la Sagrada Congregación de Religiosos del dia 1 de Septiembre de 1912, y son: « Es necesario que cuatro reli- « giosas de edad madura, a ser posible, acompañen, desde que entra en la

« clausura hasta que sale de ella, al sacerdote, el cual debe llevar el sagrado copón « con algunas partículas consagradas, administrar la sagrada Comunión, volver « a la iglesia y reservar el sagrado copón, guardando las rúbricas que prescribe « el *Ritual Romano* para la Comunión de los enfermos ».

i) *Para oir la Confesión* se prescriben las séguientes cautelas: dos monjas acompañarán al confesor hasta la celda de la enferma, y allí, ante la puerta abierta de la misma celda, aguardarán, mientras oye la Confesión, para poder acompañarle de nuevo, cuando vuelva a la puerta del monasterio.

k) Siempre y cuando ocurra que un sacerdote entre en la clausura para desempeñar alguno de los referidos ministerios, debe salir del monasterio tan pronto como haya acabado el tal ministerio.

l) Si no se pudiere predicar cómodamente a las monjas la palabra de Dios desde las rejas, se ha de pedir licencia a la Santa Sede, que no suele negarla si la abonan graves razones, para que los predicadores puedan entrar dentro de la clausura y predicar en el coro o en la sala capitular, mas siempre guardando las advertencias y cautelas señaladas anteriormente para la entrada del confesor.

m) Pueden entrar en la clausura los que actualmente ejerzan la soberanía en los pueblos y sus esposas con el séquito; asimismo los Cardenales de la Santa Iglesia Romana (can. 600, 3º).

n) Corresponde a la Prelada, empleando las debidas cautelas, el permitir la entrada a los médicos, cirujanos y demás, cuyos servicios sean necesarios; mas ha de haber obtenido previamente la aprobación, siquiera habitual, del Ordinario del lugar; con todo si la necessitad es urgente y no hay tiempo de pedir la aprobación, ésta se supone de derecho (can. 600, 4º).

o) Así, pues, la Prelada, en virtud de la facultad que, a tenor de esta misma ley, le concede la Santa Sede, puede permitir la entrada a todas aquellas personas, cuyos servicios sean necesarios dentro del recinto del monasterio; advirtiendo, sin embargo, que debe obtener previamente la aprobación, siquiera habitual, del Ordinario del lugar. De donde se ha originado la práctica de que las monjas, al principio de cada año, escriban en un determinado libro la lista de todas aquellas personas, cuyos servicios se juzga que serán ordinariamente necesarios durante el año en el monasterio o en la huerta o en las oficinas que se hallan dentro del recinto del monasterio (tales como médicos u otras personas necesarias para curar a las enfermas, hortelanos, bodegueros, estableros, artesanos y otras personas por el estilo); el cual libro, presentan al Ordinario con el fin de que lo suscriba en orden a la concesión de la referida aprobación habitual. Pero si en algún caso extraordinario apremia la necesidad de entrar en el monasterio y no hay tiempo para pedir al Ordinario la aprobación, esta aprobación se presume de derecho, o sea que la misma ley ratifica esta presunción.

p) Sin embargo a la Prelada se le impone la obligación de emplear en cualquier caso las debidas cautelas. Estas, por lo demás, consisten en que

las personas que entren, resulte de informes fidedignos ser de óptima fama y de buenas costumbres; que sean acompañadas al lugar, donde han de prestar sus servicios, por dos monjas de las más graves; y que no se permita hablar con tales personas a ninguna monja, fuera de aquellas que han de tratar con las mismas de sus oficios.

IV. Las llaves de la clausura estarán siempre de día y de noche en poder de la Superiora, quien las entregará a las monjas designadas siempre y cuando fuere menester.

Y si la Superiora o cualquiera otra, sin legítima licencia, introdujera en el monasterio o aunque sólo admitiera, a cualquiera persona que fuere, no solamente cometería pecado mortal, sino que además incurriría por el mismo hecho en excomunión simplemente reservada a la Santa Sede (can. 2342, 1º).

Las aspirantes al hábito religioso entran en la clausura con licencia del Ordinario. Mas a las niñas no se las puede admitir en el monasterio, por motivo de educación o de otra causa, aunque sea piadosa, sin licencia de la Santa Sede.

V. En el locutorio, donde pueden las Monjas, dentro de los límites prescritos en las Constituciones de cada religión, recibir a personas de fuera, ha de haber dos rejas, distantes entre sí como unos veinte céntimetros y clavadas en el muro, de manera que no se puedan abrir. Si lo permiten las Constituciones, puede haber también torno en el locutorio. En todo lo demás que se refiere al locutorio, principalmente en orden a la continua vigilancia sobre lo que allí se hace y se dice, obsérvense con exactitud las Constituciones de cada monasterio.

VI. El velar por la exacta observancia de la clausura de las monjas, aun de las sujetas a los Regulares, corresponde al Ordinario del lugar, quien puede castigar después del delito a los que la infringieren, sin exceptuar a los Regulares aun con penas y censuras, y refrenarlos para que no la violen. También al Superior regular corresponde la custodia de la clausura de las monjas que le están sujetas; por lo cual podrá asimismo castigar con penas a las monjas y demás súbditos suyos, que faltaren en este punto (can. 603).

Hecha, pues, relación de lo predicho a Nuestro Santísimo Señor Pio XI, Papa por la divina Providencia, en la audiencia concedida al infrascrito P. Secretario de la Sagrada Congregación de Religiosos, el dia 6 de febrero de 1924, Su Santitad aprobó la presente Instrucción y mandó que todos la guarden.

Dado en Roma en la Secretaría de la S. Congregación de Religiosos, en el dia, mes y año mencionados.

C. Card. Laurenti, *Prefecto*

L. ✠ S.

Mauro M. Serafini, Ab. O. S. B., *Secretario.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

NOMINATIO

SSmus D. N. Pius div. Prov. PP. XI, decreto Sacri Consilii Christiano Nomini Propagando, dato die 11 iunii 1924, designare dignatus est R. P. D. Alexium Lépicier, Archiepiscopum titularem Tarsensem, in Visitatorem Apostolicum dioecesium et missionum Indiarum orientalium ab eadem Sacra Congregatione de Propaganda Fide dependentium.

Decreto Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, d. d. 30 iunii 1924, R. D. Ferdinandus Olivier, e Congregatione Missionis, renunciatus est Praeses Pontificii Operis Propagationis Fidei pro Republica Chilena.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

SAVONEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVAE DEI MARIAE IOSEPHAE ROSSELLO, TERTII ORDINIS S. FRANCISCI, FUNDATRICIS INSTITUTI FILIARUM A MISERICORDIA.

In oppido maritimo *Albissola*, Savonensis dioeceseos, e matrimonio christiano Bartholomaei Rossello et Mariae Dedone, die 27 maii anno 1811, nata est infantula, eademque die in sacro fonte renata, indito nomine Benedicta. Octo filii, quatuor masculi et totidem foeminae, domi religiose instituti fuerunt, sed Benedicta, e sororibus maior, vix adolevit, statim curis et pietati parentum respondere coepit prae ceteris, eiusque orationis et virtutis exemplum intra ac extra domum familiarem eluxit, praesertim diebus festis. Ipsa enim, sibi socians aequales puellas, sacram aediculam, oppido contiguam, adibat, ad preces piasque laudes recitandas et canendas. Interim, rudimenta litterarum et artium muliebrium, quae in schola didicerat, domum reversa, fratres et sorores edocebat, simulque rei familiari et matri operam suam artificiosam praestabat,

quam aliquando etiam locavit. In ecclesia Fratrum Capuccinorum Missae sacrificio assistere, conciones audire et Sacramenta suscipere solebat; et vocationis religiosae semen, quod ibi in corde suo exceperat, precibus piisque exercitiis fovere et augere satagebat, sententia sibi aliisque proposita: « Mens ad Deum, manus ad laborem ». Sexdecim aetatis annos agens Tertio Ordini S. Francisci nomen dedit. Inde a paterna domo transiit in domum Angelae Monleoni, mulieris Savonensis, satis divitis, sed prole carentis. Haec, suo coniugi chronico morbo laboranti assistens, curisque domesticis incumbens sollicito et anxio amore, validam et studiosam adiutricem habuit Benedictam, quam sibi acceptissimam in locum filiae etiam adscivit. Septem post annos Dei Famula, quum claustrum ingredi optaret ac peteret, a praeside cuiusdam monasterii Savonensis repulsam tulit ob defectum dotis. Licet enim hanc dotem meruisset ob praestitum famulatum et amorem quasi filialem, domina Angela, nolens ab ea separari, quam suorum bonorum heredem vocare promiserat, si domi maneret, hac spe destituta, necessarium et opportunum subsidium ad statum religiosum amplectendum eidem recusavit. Attamen Benedicta, haud obstante hac duplici repulsa, quae eius vocationem in discrimine ponebat, firma et invicta in proposito mansit et divinae Providentiae se totam commendavit et tradidit. Neque vero abfuit puellae roganti et fidenti eiusdem Providentiae interventus. Nam, certior factus Episcopus Savonensis De Mari de bona voluntate Benedictae, quam satis idoneam existimabat ad puellas congregandas pieque instituendas, illam, in aetate viginti sex annorum, ad hoc opus destinavit, dummodo quasdam socias eiusdem spiritus elegisset. Iam paratae erant tres foeminae electione dignae: Paulina Barla et duae sorores Angela et Dominica Pescio; cum his Dei Famula, probante et iuvante Episcopo, fundamenta iecit primamque sedem posuit sui sodalitii in domuncula benefactorum ope conducta cum paupere et exigua supellectili et cultu vitae tenuissimo. Omnes quatuor ad magisterium addictae scholam aperuerunt duplicem, unam nempe pro egenis puellis, alteram pro iis quae aliquam retributionem solverent. Ita exortum est Institutum Filiarum a Misericordia, anno 1837, mense augusto, die decima, inclyto martyri Laurentio sacra. Nascentis familiae religiosae et scholarum regimini praeposita fuit Angela Pescio, utpote aetate maior; Dei Famulae munia demandata vicariae, oeconomae et tyronum magistrae. Vertente anno 1839 omnes et singulae religiosa vota nuncupant, et anno sequenti, aucto sodalium numero usque ad undecim, novae electiones peractae sunt in quibus soror Benedicta antistitae officium suscipere debuit, quod unanimi suffragio pluries renovato, licet animo reluctans, sed virtute obtemperans, per quadra-

ginta annos usque ad obitum rite ac recte sustinuit. Interim per legatum ab Episcopo De Mari vita functo relictum, divina Providentia novam et ampliorem domum, antiquae contiguam, crescenti Instituto comparat, regio decreto die 15 iunii anno 1841 iuridice recognitam. In atrio novae domus Dei Famula posuit simulacrum Beatae Mariae Virginis a Misericordia, eiusque castissimi sponsi S. Ioseph suamque effigiem genuflexam et tradentem claves caelesti patrono et virginum custodi in tutelam et prosperitatem domus et Instituti. – Nolite timere, pusillus grex, quia complacuit Patri vestro dare vobis incrementum. Constanter agite; duce et magistra Benedicta, amodo in religione Maria Iosepha, saepius exhortante: « Mens ad Deum, manus ad laborem ». – Novus autem Episcopus Savonensis Alexander Riccardi, qui anno 1845 Instituto dederat Regulas et novis sodalibus habitum religiosum, domum clericorum seu parvum Seminarium adolescentibus in sortem Domini vocatis instituendis erexit. Ancilla Dei consilio et opere hoc Seminarium episcopale, quantum potuit, adiuvit etiam cum ingressu in ipsum quorumdam ex clericis quos eadem alebat in utilitatem sui Instituti et Savonensis dioecesis. Neque parvum auxilium praebuit alteri operi redemptionis puellarum nigritarum quas pii sacerdotes Olivieri et Verri in africanis oris quaerebant et pretio redimebant, quasque Maria Iosepha in domo religiosa colligere, nutrire et christiana institutione imbuere satagebat. In regendo Instituto maxime sollicita erat de solida vocatione alumnarum Deo serviendi, qua probata, eas etsi pauperes et dote carentes, memor adhuc antiquae repulsae quae sibi contigerat, libenter recipiebat, et receptas in sancta religione conservabat sub legum observantia, ipsa praeeunte prudentia, caritate et exemplo. Sororibus infirmitate affectis Samaritani evangelici curas exhibebat suasque filias ad haec officia ita excitabat, dicens: Sorores infirmas habendas esse uti solidas columnas, quae patientia, aegritudine, oratione cum amore Dei et proximi propriam domum sustentant atque Institutum religiosum, caelestia dona a Patre misericordiarum et Deo totius consolationis impetrando et obtinendo. Institutum a Misericordia eiusque Sorores et opera pulchra et varia progressu temporis amplissimos edidit atque attulit fructus tam religiosae quam civili societati. Sub anno 1921 enumerabat sorores 2830, domos 189, quarum 125 in Italia, 60 in Republica Argentina et 4 in Statibus Foederatis Americae Septentrionalis. Spiritualis et corporalis misericordiae actus atque apostolicum zelum sodales impendunt in asylis infantiae, in scholis inferioribus et superioribus, in valetudinariis, in orphanotrophiis et in recessibus poenitentiae; omnesque suas vires hauserunt et hauriunt, suffragante Deipara Virgine misericordiae matre, cum eius castissimo sponso Ioseph, a patente et perenni

fonte divino Corde Iesu cum promissione et spe aeternae retributionis et beatitatis. Tandem soror Maria Iosepha, tertiaria fidelis et discipula sancti patris Francisci ac mater primaria et exemplar Filiarum Misericordiae, iam septuagenaria, labore et aegritudine fracta ac vetusto cardiaco morbo affecta, Sacramentis Ecclesiae recreata, sodalibus aliisque adstantibus supremum vale dicens, ope ac protectione sanctae Familiae Nazarenae, spiritum placidissime Deo reddidit die septima decembris anno 1880. Vix de obitu Servae Dei rumor civitatem pervasit, magnus populi concursus ad asceterium factus est, ubi quatuor dies corpus mansit expositum ut desiderio et pietati fidelium satisfieret. Solemnia funebria primum in templo sororum, postridie in ecclesia parochiali S. Ioannis Baptistae et post mensem iterum in templo sororum praesente Episcopo, clero ac populo civitatis Savonensis persoluta sunt. Exuviae in publicum coemeterium delatae ac sepultae, deinceps ipsarum Sororum studio et cura Savonam translatae in viridario religiosae domus sub aediculam cypressibus circumscriptam in marmorea urna compositae in pace Christi quiescunt. Interim sanctitatis et virtutum fama quam Dei Famula in vita adepta fuerat, post eius obitum magis in dies firma et clara, assertis quoque signis et prodigiis diffundebatur, ut super ea Processus auctoritate ordinaria, in ecclesiastica Curia Savonensi institutus sit; eoque absoluto et Romam ad Sacram Rituum Congregationem transmisso, omnia parata sunt iuxta ordinem iuris, et, revisione scriptorum ipsius Servae Dei rite peracta, decretum est nihil obstare quominus ad ulteriora procedatur. Quare, instante R. P. Antonio Maria Santarelli, Ordinis Fratrum Minorum et huius Causae postulatore constituto, attentisque litteris postulatoriis quorumdam Emorum S. R. E. Cardinalium, plurium Rmorum Archiepiscoporum et Episcoporum necnon Capitulorum et Ordinum Religiosorum, auctoritatum civilium et municipalium Varazzensium et Savonensium, una cum universo Instituto Filiarum Nostrae Dominae a Misericordia, Emus et Rmus Cardinalis Raphaël Scapinelli di Léguigno, eiusdem Causae Ponens seu Relator, in Ordinariis sacrorum rituum Congregationis comitiis subsignata die ad Vaticanas aedes coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit: *An signanda sit Commissio Introductionis Causae in casu et ad effectum, de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani, Fidei promotore generali, omnibus perpensis, rescribendum censuerunt: *Affirmative, seu signandam esse Commissionem Introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.* Die 15 iulii 1924.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino nostro Pio Papae XI per infrascriptum Cardinalem sacrae Rituum Congregationi Praefectum

relatione, Sanctitas Sua Rescriptum eiusdem Sacrae Congregat onis ra um habens, propria manu signare digna'a est Commissionem Introductionis Causae beatificationis et canonizationis Servae Dei Mariae Iosephae Rossello, e Tertio Ordine S. Francisci, Fundatricis Filiarum a Misericordia. Die 23 iulii 1924.

A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEL CONCILIO

AVVISO

Si rende noto che le iscrizioni per la pratica del diritto presso lo *Studio* della Sacra Congregazione del Concilio, si chiuderanno il 10 novembre prossimo e che il 18 successivo se ne inizierà il corso.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietto della Segreteria di Stato, in data 22 luglio 1924, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato annoverare l'Emo Sig. Card. Evaristo Lucidi, fra i Porporati componenti la *S. C. dei Religiosi*.

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

18 agosto 1923. Monsig. Francesco Fisher Nevin, dell'archid. di Filadelfia.
19 » *1924.* Monsig. Giuseppe Felten, dell'archidiocesi di Colonia.
» » » Monsig. Rocco Pellettieri, della diocesi di Marsico e Potenza.
23 » » Monsig. Agostino Rousset, della diocesi di Susa.
26 » » Monsig. Andrea A. Olaizola, della diocesi di Santa Fé.
» » » Monsig. Giuseppe Rosenberg, della diocesi di Paderborn.
» » » Monsig. Giovanni Linneborn, della medesima diocesi.
2 settembre » Monsig. Giovanni Zagórski, della dioc. di Luceoria e Zitomir.
3 » » Monsig. Paolo Borroni, dell'archidiocesi di Milano.
5 » » Monsig. Paolo Luigi Fages, della diocesi di Guadalupa.

Prelati Domestici di S. S.:

7 agosto 1924. Monsig. Giovanni Giuseppe Murray, dell'archid. di Baltimora.
» » » Monsig. Giuseppe Luigi Cunnane, della medesima archid.
» » » Monsig. Giuseppe Cassidy, della medesima archidiocesi.
13 » » Monsig. Andrea B. Meehan, della dioc. di Rochester (S. U. A.)
» » » Monsig. Giovanni Francesco O'Hern, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Michele I. Nolan, della medesima diocesi.
16 » » Monsig. Maurizio Mc Auliffe, della diocesi di Hartford.
23 » » Monsig. Adamo Langhauser, della diocesi di Spira.
26 » » Monsig. Cristiano Bartels, della diocesi di Paderborn.
» » » Monsig. Bernardo Bartmann, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Bernardo Rasche, della medesima diocesi.
4 settembre » Monsig. Giovanni Nogara, della diocesi di Molfetta.
5 » » Monsig. Paolo Boyer, della diocesi di Guadalupa.
6 » » Monsig. Ludovico Kirschbaum, dell'archidiocesi di Colocsa.

6 settembre 1924. Monsig. Giovanni Battista Filippucci, del vicariato apostolico di Costantinopoli.
16 » » Monsig. Francesco Romaisz, della diocesi di Cinque Chiese.
» » » Monsig. Mattia Slavić, della diocesi di Lubiana.
17 » » Monsig. Gaetano Malchiodi (Roma).
22 » » Monsig. Ettore Castelli, della diocesi di Fano.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Commenda con Placca dell'Ordine Piano:

30 agosto 1924. Al sig. Guglielmo Dreesmann (Olanda).

La Commenda dell'Ordine Piano:

2 settembre 1924. Al sig. Edgardo Bonnet (Egitto).

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

18 agosto 1923. Al sig. dott. Ernesto Laplace, dell'archidiocesi di Filadelfia.
14 marzo 1924. Al sig. Edoardo Zurstrasse, della diocesi di Liegi.
21 agosto » Al sig. Don Romano Paz, Ministro de Relaciones y Culto in Bolivia.
30 » » Al sig. prof. Emmanuele de Oliveira Lima, dell'archidiocesi di Baltimora.
1 settembre » Al sig. Ferdinando Paleari, dell'archidiocesi di Milano.
2 » » Al sig. conte Carlo de Serionne (Egitto).
4 » » Al sig. Adolfo Hardy, dell'archidiocesi di Malines.
5 » » Al sig. dott. Nicola Giovanni Lorenzo Brantjes, del vicariato apostolico di Curaçao.
19 » » Al sig. Paolo Daher (Marsiglia).

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

11 giugno 1924. Al sig. Federico Vloebergh, dell'archidiocesi di Malines.
18 agosto » Al sig. Filippo Maria Beccari, dell'archidiocesi di New York.
23 » » Al sig. Guglielmo P. Mac Phee, della diocesi di Denver.
» » » Al sig. Taddeo Mac Donald, della diocesi di Wichita.
» » » Al sig. archit. Francesco Kirchhof, della diocesi di Denver.
» » » Al sig. avv. Giovanni H. Heddin, della medesima diocesi.
2 settembre » Al sig. barone Luigi de Benoist (Egitto).
» » » Al sig. prof. Giulio Barberi, dell'archidiocesi di Bologna.
6 » » Al sig. Cesare Marchesi (Roma).
» » » Al sig. Salvatore Calcagnini (Roma).
» » » Al sig. Claudio de Rialp y Navinés, della dioc. di Barcellona.
13 » » Al sig. dott. Eugenio Courbis, della diocesi di Valence.
» » » Al sig. dott. Giovanni Hoyois, dell'archidiocesi di Malines.
16 » » Al sig. Giuseppe Teodori, della diocesi di Viterbo.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

21 agosto 1924. Al sig. cap. Salvatore Busacca (Smirne).

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con biglietti di S. E. Rma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

16 agosto 1924. Monsig. Guglielmo Enrico Flynn, della diocesi di Hartford.
23 » » Monsig. Giuseppe Piccirilli, della diocesi di Sora.
25 » » Monsig. Pietro Waśkiewicz, della diocesi di Vladislavia.
27 » » Monsig. Antonio Magini, della diocesi di Fano.
30 » » Monsig. Ludovico Zajaczkowski, della diocesi di Kamieniec.
» » » Monsig. Riccardo Bohusz-Szyszko, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giacomo Bossle, della diocesi di Spira.
» » » Monsig. Alfonso Lattanzi, della diocesi di Alatri.
2 settembre » Monsig. Guglielmo Liese, della diocesi di Paderborn.
» » » Monsig. Guglielmo Peters, della medesima diocesi.
10 » » Monsig. Giovanni Delaney, della diocesi di Kildare e Leighlin.
13 » » Monsig. Tommaso Zavattaro, della diocesi di Casale Monferrato.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

5 settembre 1924. Monsig. Guglielmo Otten, dell'archidiocesi di Colonia.
» » » Monsig. Giovanni Schündelen, della medesima archidiocesi.
13 » » Monsig. Ambrogio Arrigoni, dell'archidiocesi di Milano.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

25 agosto 1924. Il sig. Mario Vacchini (Roma).
5 settembre » Il sig. cav. Carlo Carletti (Roma).

Cappellani Segreti d'onore di S. S.:

14 febbraio 1922. Monsig. Bernardo De Felicis (Roma).
13 settembre 1924. Monsig. Giuseppe Franzone, della diocesi di Caserta.

NECROLOGIO

2 giugno 1924. Monsig. Ferdinando de Schlör, Vesc. di Würzburg.
2 settembre » Monsig. Natale Serafino, Vesc. tit. di Tricala.
18 » » Monsig. Matteo Vido, Arciv. di Naxos, Andros, Tine e Micone.
19 » » Monsig. Antonio Augusto Intreccialagli, Arciv. di Monreale.